

AUKSINIS VĒŽLYS

Kasmet tuo pačiu laiku mažoje saloje tarp žemynų į konferenciją aptarti tai, kas aktualu, susirenka žvėrys ir burtininkai. -Aš...- pradėjo gyvatė, atstovaujanti mažą Afrikos šalį, ši šiek tiek ūkanotą rytą, - turiu kai ką pranešti. Ir pati sau patikdama apžvelgė minią. - Ar dabar? - nusižiovavo Egipto krokodilas ir pasiruošė ištarti vieną arba du naudingus komentarus, kad likusį susirinkimo laiką galėtų pramiegoti. -Problema, kurią mes šiandien turime aptarti,- tęsė toliau be pertrūkio šnypščianti gyvatė,- yra ta, kad mes vienas kito nesuprantame. Tik labiausiai išsilavinę mūsų tautiečiai sugeba kalbėti dviem kalbomis, bet nė vienas ta pačia. Žvėrys jau ne kartą gudriai buvo išvengę šio klausimo (geriau negalvoti apie tai, ko pats nesupranti), o dabar, supratę, kad neišvengs pokalbio šia tema, pradėjo nervingai mindžikuoti ir šnibždėtis.

- Na ką? - paklausė susinervinęs nykštukas iš Airijos ir pasuko savo auksinį puodą, kad galėtų ant jo atsisėsti (dėl katastrofiškos padėties pasaulio pramonėje, puode nebuvo nieko išskyrus vieną sagą),- Iki šiol viskas buvo gerai, ar ne? - Tai netiesa. -įsiterpė avis iš škotiškų aukštikalnių, pakeisdama peršalusį Neseę, - Mes nesugebame perduoti svarbių žinių. Koalos, esančios vienoje tropinių miškų pusėje, nežino, kad kitoje gaisras. Kitur užterštame vandenyje žūsta žuvys, nes niekas jų neišpėja, kad artinasi naftos dėmė. Ir mes šitoje konferencijoje turime nuspręsti, kaip mes susikalbėsime.- Tu sakai- viskas buvo gerai? - ji subliovė, kad sustiprintų savo žodžius, atsigulė ir žiaumojo toliau.

Kurį laiką vyravo tylą, kurios metu vieno ar kito itin tingaus gyvūno galvoje kilo mintis įkasti nepatyrusiai aviai. Staiga priešakin ryžtingai stojo Liūtas iš Arabijos: - Mes turime pasirinkti mano kalbą! - jis pakėlė leteną ir demonstratyviai apžiūrinėdamas savo nagus pratęsė,- nes yra gamtos įstatymas, kad laimi stipriausias, o iš mūsų aš esu stipriausias, greičiausias ir pavojingiausias. Kiekvienas išmoks šią kalbą ir supras vienas kitą. Taip išspręsimė problemą. -O ne!- atsakė driežas, apie kurį niekas nežinojo iš kur jis atsirado,- Mano kalba bus kalbama. Aš esu gyvis, turintis seniausią geneologinį medį. Aš kilęs iš dinosauro. Taigi žinau, kas yra geriausia.

Pasigirdo pritariantis murmesys. Driežas paniekinamai žvilgtelėjo į liūtą. - Kodėl ne mano?- kažkas garsiai perrėkdamas triukšmą sucypė. Raganosis pasitraukė į šoną ir pasirodė triušis, - Aš esu labai vislus. Taigi bus kalbama mano giminės kalba.Hiena nusijuokė, bet zebras už tai jai trenkė į snukį. - Aš taip pat esu labai visli. Taigi imkime mano kalbą,- labai atsargiai prasitarė pelė. -Ir aš! - šaukė vombatas kartu su antilope.-Ir aš - urzgė leopardas.

Netrukus kiekvienas žvėris norėjo, kad visi kiti mokytųsi jo atstovaujamos šalies kalbą ir niekas nenorėjo nusileisti kaimynui. Tada mažasis vėžlys, kuris neatstovavo jokiai šaliai, nes gyveno saloje, išgirdęs triukšmą pradėjo lėtai, kaip ir visi vėžliai, ropoti į susirinkimą. Jis susirado aukščiausią uolą ir užsiropštė ant jos.

-Tylos!- neįtikėtinas riksmas privertė žvėris sudrebėti ir visi įsistebeilijo į mažą dėmę ant didelio akmens. Vėžlys šypsojosi džiaugdamsis, kad taip garsiai suriko. -Aš galvoju, - pratęsė jis skardžiu balsu,- kad žinau jūsų problemos sprendimą.Hiena vėl nusijuokė, bet užsidengė letena skaudantį snukį, kad laiku išvengtų spyrio.- Kodėl nesukūrus vienos naujos kalbos?- tęsė nuo savo uolos vėžlys.

- Kodėl nesukūrus vienos kalbos, kurią būtų lengva išmokti ir kalbėti visoms pasaulio būtybėms? Kalbos, kuri niekam nesuteiktų pirmenybės ir nieko nepaliktų nuošaly. – Vėžlys, kuris tikėjosi, kad jo pasiūlymas bus priimtas nužvelgė žvėris. Šie žiūrėjo į jį pasimėtę.- O kaip...- pradėjo lėtai ir piktai liūtas - mes sukursime šią kalbą ?

Vėžlys triumfavo - jis turėjo laiko kol atrėpliojo į susirinkimą viską apgalvoti.-Aš jums paaiškinsiu, - pradėjo jis ir kalbėjo daug valandų. Ir kuo daugiau jis aiškino apie naują kalbą, tuo labiau žvėrimis patiko jo idėja.-Puiku! - šūktelėjo krokodilas.-Nuostabu,- tarė liūtas.-Mes turėtume jį apdovanoti,- nusprendė airių burtininkas.

-Žinoma,- pritarė jam žvėrys.-Bet kaip?-Aš tai padarysiu ,- pasigirdo energingas balsas iš minios, ir Holivudo fėja iš JAV pakilo į viršų iki akmens, ant kurio buvo vėžlys. Ji pakėlė savo stebuklingą lazdele, ištarė vieną magišką žodį ir auksinis lietus pradėjo lyti ant mažojo kalbininko kūno tol, kol jis nuo galvos iki kojų buvo padengtas auksu.

-Dabar mes tave atpažinsime kaip mūsų didžiausią pagalbininką. Be to tu galėsi dalyvauti visuose susirinkimuose,- paaiškino ji, o minia apačioje plojo. -Prašom, prašom, - nusilenkė fėja ir nuskrido atgal į savo vietą.Vėžlys aukštai ant akmens šypsojosi savo plačiausia šypsena ir labai savimi didžiavosi.

Tikrą istoriją papasakojo Katharina von Radziewsky 2003-ųjų birželį, išvertė Snaiguolė Malych.